

Tako Zotin

«Ku janë nëntë të tjerët?»

(Luka 17:11–19)

Një nga nevojat e mëdha sot është ajo për mirënjohje. Ne jemi bekuar pafundësisht, por tendenca jonë është që të mos vlerësojmë këto bekime. Pali shkroi: «Sepse çdo krijesë e Perëndisë është e mirë dhe asgjë s'është për t'u hedhur nëse merret me falenderim» (1 Timoteut 4:4). Shkrimtari i librit të hebrenjve thotë: «Prandaj, duke marrë mbretërinë të patundur, *le ta ruajmë këtë hir* me anë të të cilit i shërbejmë Perëndisë në një mënyrë të pëlqyeshme, me nderim e me frikë» (Hebrenjve 12:28). Sipas Kolosianëve 2:7, ne duhet të «mbushemi me falenderime». Sinqerisht, ky mësim nuk synon të edukojë mendjen aq sa synon të prekë zemrën dhe të stimulojë ndërgjegjen (2 Pjetrit 1:12, 13).

MOSMIRËNJOHJA NË KOHËN E JEZUSIT

Vargu 11 i Lukës 17 thotë: «Dhe ndodhi që, duke udhëtuar për në Jeruzalem» (v. 11a). Kjo është hera e tretë që libri i Lukës thotë se Jezusi ishte «duke udhëtuar për në Jeruzalem.»¹ Koha e kryqëzimit po afrohej. «Ai kaloi nëpër Samari dhe Galile» (v. 11b). Jezusi duhet të ketë udhëtuar në perëndim në drejtim të lumit Jordan. «Dhe...Ai hyri në një fshat» (v. 12a). Luka nuk e jep emrin e fshatit, por kjo nuk është e rëndësishme.

Kur Jezusi po hynte në fshat, «i dolën para dhjetë lebrozë, të cilët ndaluan larg» (v. 12b). Lebrozët nuk mund të hynin në qytet, por ata

vinin te portat e qytetit për të lypur.² Këta lebrozë ndoshta ishin në hyrje të fshatit në të cilin Jezusi po hynte. Së paku njëri prej tyre ishte Samaritan (v. 16). Nga thëniet e mëvonshme të Jezusit është e qartë se shumica apo gjithë të tjerët ishin hebrenj (v. 18). Kushtet tragjike i kishin detyruar këta armiq të vjetër³, hebrenjtë dhe samaritanët, të qëndronin bashkë.

Për ta kuptuar më mirë ngjarjen ne duhet të mësojmë diçka për sëmundjen e tyre të përbashkët. Sëmundja, të cilën Bibla e quan «lebra», ishte një sëmundje e tmerrshme dhe shumë ngjitetëse.⁴ Ata që e kanë studjuar sëmundjen tregojnë se lebra e shpërfytyronte pamjen e një njeriu. Në fillim sëmundja çngjyroste lëkurën, duke e kthyer në fillim në rozë, në kafe dhe, më pas, në ngjyrë të zezë. Lebra krijon plagë, shkatërron dhe gërryen lëkurën dhe kockat. Vdekja është e pashmangshme brenda dy vjetëve.

Imagjinoni këta dhjetë njerëz, që nuk i do askush, duke zgjatur duar pa gishta apo krahë pa duar. Ata mund të mos kenë pasur sy, veshë apo hundë. Këta njerëz ishin të pistë, të sëmurë, të poshtëruar dhe pa familje. Jeta e tyre nuk ishte normale. Lebra ishte në të njëjtën kohë sëmundje e lodhshme dhe poshtëruese.

Vargu 12 vëren se ata «qëndronin larg». Sipas ligjit të Moisiut, lebrozët duhet të qëndronin larg nga të tjerët. Ligji nuk e përcaktonte distancën, por një mësues ligji rekomandonte një distancë prej 45 metrash!

Kur të dhjetë lebrozët e panë Jezusin, «ata ngritën zërin» (v. 13a). Lloji i sëmundjes kishte efekt në kordat zanore. Kjo sëmundje zakonisht shoqërohej me tuberkulozin. Zëri bëhej më i vrazhdë. Pra këtu kemi dhjetë burra, 45 metra larg Jezusit, duke bërtitur me zërat e tyre të çjerrë për t'i tërhequr vëmendjen Atij. Ata thirrën: «Mjeshtër, Jezus, ki mëshirë për ne!» (v. 13b). Nuk ka dyshim se ata dëshironin të shëroheshin, por në mënyrë të veçantë ata kërkuan mëshirë, dhembshuri dhe dashamirësi. Ata kishin nevojë jo vetëm për shërimin e trupit; por, gjithashtu, ata kishin nevojë për shërimin e mendjes dhe të shpirtit.

Vargu 14 vëren: «*Dhe Ai, si i pa, u tha atyre, ...*». Jezusi duhet të ishte rrethuar nga një turmë e zhurmshme. Ndoshta Ai nuk i dëgjoi ata në fillim. Por kur i dëgjoi, pa rreth e rrotull dhe i dalloj prej së largu. Jezusi tha: «Shkoni dhe paraqituni te priftërinjtë» (v. 14b).

Më parë, Jezusi kishte shëruar një lebroz tjetër. Në atë rast, Jezusi e kishte prekur lebrozin dhe i kishte thënë, «Pastrohu» (Lluka 5:13). Pasi njeriu u shërua, Jezusi e udhëzoi që të shkonte dhe t'u paraqitej priftërinjve ashtu siç urdhëronte ligji. Një nga punët e priftërinjve ishte që të shërbenin si inspektorë shëndeti.⁵ Nëse prifti arrinte në përfundimin se lebrozi ishte shëruar, atëhere njeriu mund të bënte kurban gjëra të caktuara dhe të rihynte në shoqëri. Ai mund të kthehej në shtëpinë e tij, të shkonte në punë, apo në tempull.

Sidoqoftë, këtë herë, Jezusi nuk i afrua lebrozëve për t'i prekur apo për t'i shëruar në vend. Por, Ai i sfidoi me provën e besimit⁶. Ata duhet të shkonin e të paraqiteshin tek priftërinjtë, sikur të ishin të shëruar!

Pjesa tjetër e ngjarjes të frymëzon: «Dhe ndodhi që, ndërsa ata po shkonin, u pastruan» (v. 14c). Meqënëse samaritani u kthye dhe gjeti Jezusin, unë mendoj se të dhjetët nuk kishin shkuar shumë larg kur u pastruan. E imagjinoni si u ndjenë lebrozët kur shëndeti i tyre u kthye, kur sytë, veshët, dhe grykët e tyre u shëruan. Mendoni si janë ndjerë ata ndërsa shikonin plagët e tyre të vjetra të mbylleshin, lëkurën e pistë të ripërtërihej apo kockat e reja të formoheshin dhe të mbusheshin me një strukturë ë re muskujsh, me vena dhe arterie të reja dhe, më në fund, të

mbuloheshin me një lëkurë të re. Tani një forcë jetëdhënëse mbushi trupat e tyre! Çfarë gëzimi ka mbushur zemrat e tyre! «Unë jam i plotë përsëri!» «Unë mund të shkoj në shtëpi përsëri!» «Unë mund t'i kthehem shoqërisë!» «Unë mund të shkoj në tempull përsëri!»

Vini re ngjashmërinë midis këtyre dhjetë burrave: (1) Të gjithë ishin të prekur nga e njëjta sëmundje e tmerrshme. (2) Të gjithë vendosën të bënin diçka për të. (3) Të gjithë besuan se Jezusi mund të ofronte ndihmë në një mënyrë apo tjetër. (4) Të gjithë iu drejtuan Jezusit për ndihmë. (5) Të gjithë iu bindën Jezusit dhe shkuan për të gjetur priftërinjtë. (6) Të gjithë u shëruan. Ngjashmëritë mbarojnë këtu. Vargu 15 fillon: «Dhe një nga ata». Shpejt do të mësojmë se ky njeri ishte një samaritan. «Dhe një nga ata, si e pa se u shërua, u kthye mbrapa» (v. 15a). S'ka dyshim se ai më vonë shkoi aty ku Jezusi e urdhëroi.⁷ Por, më parë, ai donte të shprehte mirënjohjen e tij të thellë.

Ai «u kthye mbrapa për të lavdëruar Perëndinë» (v. 15b). Ai e kuptoi se *Perëndia* i kishte dhënë Jezusit fuqinë për të shëruar. Ai lavdëroi Perëndinë «me zë të lartë» (v. 15c), jo me zërin e ngjirur të një lebrozi, por me zërin e fortë të një të shëruari! «Dhe ra përmbys me fytyrën përtokë te këmbët e Jezusit, duke e falenderuar» (v. 16a). Ai e kuptoi se Jezusi ishte hyjnor dhe ra në këmbët e Tij, duke e nderuar dhe falenderuar. «Duke e falenderuar» është në kohën e tashme, dhe tregon se i shëruari *vazhdoi* ta falenderonte Jezusin. Fjalja tjetër e shkurtër vjen si surprizë: «Ky ishte samaritan» (v. 16b). Shpesh na tregohet mirënjohje nga njerëz prej të cilëve nuk e presim, kurse ata prej të cilëve presim mirënjohje, shpesh i harrojnë të mirat që u bëmë.

A mund ta dëgjoni hidhërimin në zërin e Jezusit në vargun 17? «Jezusi atëhere filloi të thotë, “A nuk u shëruan që të dhjetët? Ku janë nëntë të tjerët?”» Është e llogjikshme që të dhjetët të kthehen duke kënduar Psalmin 103:1–5:

Beko, shpirti im, Zotin, dhe të gjitha ato që janë tek unë të bekojnë emrin e Tij të shenjtë.
Beko, shpirti im, Zotin dhe mos harro asnjë nga të mirat që ka bërë.
Ai fal të gjitha paudhësitë e tua dhe shëron të gjitha sëmundjet e tua,
shpengon jetën tënde nga shkatërrimi

dhe të kurorëzon me mirësi dhe dhembshuri;
Ai ngop me të mirën gojën tënde dhe
të bën të ri si shqiponja.

Sidoqoftë ata nuk u kthyen. Pse? Burton
Kofman jep këto sugjerime:

Njëri priti derisa të sigurohej se shërimi ishte i
vërtetë.
Njëri priti të sigurohej nëse shërimi do të zgjaste.
Njëri tha se do të kthehej tek Jezusi më vonë.
Njëri arriti në përfundimin se ai kurrë s'kishte
qenë lebroz.
Njëri tha se sido që të ishte ai do të shërohej.
Njëri lavdëroi priftërinjtë.
Njëri tha: «O, Jezusi s'bëri në të vërtetë ndonjë
gjë».
Njëri tha: «Këtë mund ta kishte bërë çdo mësues
ligji».
Njëri tha: «Unë tashmë isha përmirësuar».

Më pas, tha i trishtuar: «A nuk u gjet asnjë që
të kthehet për t'i dhënë lavdi Perëndisë, përveç
këtij të huaji?» (v. 18). Fjala e përkthyer «i huaj»
ishte fjala e gjetur në mbishkrimin në hyrje të
oborrit të johebrejve në tempullin e Jeruzalemit:
«Mos lejo askënd nga ndonjë komb tjetër të hyjë
brenda murit rrethues të tempullit. Kushdo që
kapet do të ndëshkohet dhe vdekja do ta presë».
Ky njeri nuk mund të shkonte brenda në tempull,
por mund të vinte te Jezusi.

Jezusi iu kthye samaritanit që po nderonte në
gjunjë. «Dhe i tha atij: “Ç'ohu dhe shko; besimi yt
të shëroi”» (v.19). Kur Jezusi tha: «besimi yt të
shëroi», ndoshta po thoshte atë që ndodhi në të
vërtetë. Sidoqoftë, ndoshta, Jezusi po i jepte një
bekim të veçantë këtij njeriu për shkak të mirë
njohjes së tij. Në fund të fundit, madje edhe në-
ntë hebrenjtë mosmirënjohës ishin shëruar tërë-
sisht. Në gjuhën origjinale, shkruhet: «besimi yt
të ka shpëtuar». Ndoshta Jezusi po thoshte:
«besimi yt dhe mirënjohja jote të kanë shëruar si
fizikisht, ashtu edhe shpirtërisht». Me fjalë të
tjera, «sot në këtë shtëpi ka hyrë shpëtimi» (Luka
19:9)!

MOSMIRËNJOHJA NË DITËT TONA

Ne shikojmë statistikat e kësaj ngjarjeje: Ve-
tëm 1 nga 10 lebrozët u kthye për të falenderuar
Jezusin, vetëm 10 për qind!, dhe befashohemi.
Pastaj ndalojmë dhe mendojmë. A është kjo pë-
rqindje më e lartë sot?

Të gjithë ne e dimë se mosmirënjohja është e
tmerrshme, por a jemi mirënjohës? Në një

publikim disa vite më parë, unë pashë një faqe të
ilustruar të titulluar «Mosmirënjohja». Në qe-
ndër të faqes ishte një imazh kolosal, i titulluar
«Mosmirënjohja». Rreth imazhit ishte një turmë
njerëzish që qëllonin me gurë imazhin. Kur e
pashë më nga afër, dallova se çdo njeri në turmë
po mbante një imazh të vogël të titulluar «Mos-
mirënjohja». Në këtë mënyrë, karikaturisti
shprehte bindjen e tij se pavarësisht se ne urrejmë
mosmirënjohjen e të tjerëve dhe flasim kundër
saj, ajo është pjesë e jetës së çdonjerit prej nesh.
Kur lexojmë ngjarjen ku një në dhjetë vetë u
kthye tek Jezusi për ta falenderuar, secili nga ne
duhet të bëjë pyetjen: «Sa mirënjohës jam unë?»

Bibla flet për mirënjohjen:

Dhe paqja e Perëndisë, për të cilin ju u thirrët në
një trup të vetëm, të mbretërojnë në zemrat tuaja;
dhe jini mirënjohës (Kolosianëve 3:15).

Ngulmoni në të lutur, duke ndenjur zgjuar në të
me falenderime (Kolosianëve 4:2).

Për çdo gjë falenderoni sepse i tillë është vullneti
i Perëndisë në Krishtin Jezus për ju (1 Thesa-
lonikasve 5:18).

Shiko se çfarë përgjegjësie vjen nga fjalët
«Për çdo gjë falendero!»! Ne gjithmonë kemi
për çfarë të falenderojmë Perëndinë. Tregohet
për një njeri, i cili ishte i njohur se, gjithmonë
dhe në çdo situatë, shikonte të mirën dhe
falenderonte Perëndinë për të. Njëherë, një ditë
dimri solli një furtunë të tmerrshme. Çdo gjë
ishte mbuluar me një shtresë të trashë akulli,
ngrice dhe bore. Shtyllat e e elektrikut kishin
rënë, dhe shumica e aktiviteteve kishin ndaluar.
Vetëm një grup i vogël, përfshirë edhe këtë bu-
rrë, ishte në gjendje të arrinte në takimin e rregullt
të lutjes. Ata që ishin aty po prisnin për çfarë do
të falenderonte Perëndinë ky njeri. Kur i erdhi
radha për t'u lutur, ai tha: «Zot, ne të falenderojmë
që moti nuk është gjithmonë si sot!»

Ne duhet të gjejmë të mirën në çdo situatë.
Ishte Nata e Vitit të Ri. E gjithë familja ishte
mbledhur, përfshi xhaxhain tim, Ben tekanjozin.
Përpara se të hanim, secili duhet të thoshte se
përse ishte mirënjohës. Kur erdhi radha e Benit,
ai, duke mos dashur të lutej, i kërkoi nipit që ishte
përkrah tij të vazhdonte lutjet. Djali i vogël tha:
«Prit një minutë. Ti duhet të na tregosh se përse

je mirënjohës, xhaxha Ben». Beni qeshi nën buzë: «Nuk jam mirënjohës për ndonjë gjë». Djali shkoi gjelin e detit të pjekur në mes të tavolinës që kishte marrë ngjyrë të kuqerremtë, dhe i tha: «Së paku ti mund të shprehësh mirënjohjen që nuk je një gjel deti!»

Ndërsa një djalë i vogël, që mbante syze optike, tha: «Unë jam mirënjohës për syzet e mia». «Sepse të ndihmojnë të shikosh»? e pyeti dikush. «Jo», u përgjigj ai. «Sepse frenojnë djemtë që të mos zihen me mua dhe vajzat të mos më puthin!». «Falenderoje Perëndinë për *gjithçka*». Gjithmonë kemi diçka për të qenë mirënjohës!

Gjithashtu Bibla flet për mëkatet e të qenit mosmirënjohës. Kur Pali foli për gjendjen e trishtueshme të njerëzimit në kohën e tij, ai shkroi: «Sepse, megjithëse e njohën Perëndinë, nuk e përlehtëuan as e *falënderuan* si Perëndi» (Romakëve 1:21). Kur Pali më pas po tregonte për gjendjen e njerëzimit që pritej të vinte, ai tha: «Sepse njerëzit do të jenë egoistë, lakmues parash, mburravece, krenarë, blasfemues, të pabindur ndaj prindërve, *mosmirënjohës, ...*» (2 Timoteut 3:2).

Sipas një legjende të vjetër, dy engjëj u dërguan në tokë të mblidhnin lutjet e njerëzve. Njëri duhej ta mbushte shportën e tij me kërkësat e bëra nga njerëzit me anë të lutjeve. Kurse tjetri duhej të mblidhte lutjet e falenderimit. Më vonë ata u kthyen tek froni i Perëndisë. Engjëlli i parë e kishte shportën e tij plot e përplot me kërkësat e panumërta të njerëzve. Engjëlli i dytë u kthye i mbushur me trishtim dhe pikëllim; shporta i tij ishte gati bosh.

Rastet e mosmirënjohjes së njerëzve ndaj njëri-tjetrit dhe ndaj Perëndisë nuk kanë fund. Vite më parë një anije plot me udhëtarë ngeci në brigjet e liqenit të Michiganit. Një student me emrin Eduard Spencer pa nga bregu një grua që po mbahej në një copë dërrase në mes të dallgëve. Ai hoqi rrobat dhe filloi të notojë përmes dallgëve të mëdha, dhe e sollti gruan në breg. Gjashtëmbëdhjetë herë të tjera ky student u fut në ujë dhe shpëtoi gjashtëmbëdhjetë njerëz të tjerë. Pastaj atij i ra të fikët nga lodhja. Fizikisht, ai kurrë nuk e mori veten nga lodhja dhe e kaloi jetën duke qenë i sëmurë. Vite më vonë, në një lajmërim në gazetë për vdekjen e tij thuhej se asnjë nga të shtatëmbëdhjetë të shpëtuarit nuk

shkoi për ta falenderuar.

Sidoqoftë, nuk është e drejta jonë të gjykojmë të tjerët. Ne duhet të shqetësohemi për veten tonë. A jemi *ne* aq mirënjohës sa duhet të jemi? Le të bëjmë një analizë të vetvetes.

A jemi ne aq mirënjohës sa duhet të jemi në shtëpitë tona? A është rastësi që, kur Pali rreshton mëkatet e njerëzimit të 2 Timoteut 3, menjëherë pas «mosbindjes ndaj prindërve» ai vendos «mosmirënjohjen»? Unë nuk e di nëse kjo është një rastësi, por e di se shumë nga ne janë mosmirënjohës ndaj prindërve. N.q.s. ata nuk do të ishin kujdesur për ne në jetën tonë qoftë edhe një javë të vetme, ne do të kishim vdekur. Në vitet e para të jetës ishim të varur nga prindërit në çdo gjë. Shpesh ndodh që prindërit e moshuar bëhen të mërzitshëm dhe të rinjtë janë gati të sillen ashtu si prindërit sillen. Ashtu si mbreti Lir i Shekspir-it tha në ditën e tragjedisë së tij: «Më i mprehtë se dhëmbi i gjarprit është që të kesh një fëmijë mosmirënjohës!»

Ne gjithmonë kemi për çfarë të jemi mirënjohës!

A u jemi mirënjohës aq sa duhet të tjerëve? Kur mendojmë për mosmirënjohjen e të tjerëve, shumë ilustrime biblike vijnë në mendje: Lebanua, që nuk i vlerësoi përpjekjet e Jakobit, dhëndrit të tij (Zanafilla 31:6, 7); shërbëtori që e harroi Jozefin në burg (Zanafilla 40:23); fëmijët e Izraelit që ishin gati të godisnin me gurë Moisiun, i cili i çliroi ata (Eksodi 17:1–4); dhe Sauli, jeta e të cilit u shpëtua nga Davidi, por që akoma këmbëngulte të vriste shpëtimtarin e tij (2 Samueli 16:1, 2).

Secili nga ne ka borxhe të shumta ndaj shumë njerëzve. Ata mund të jenë miq, vëllezër e motra në Krisht apo mësues. Shumë prej nesh mund të jenë borxhlinj ndaj doktorëve apo kirurgëve që na shpëtuan jetën. A u kemi thënë: «faleminderit»? Le ta bëjmë këtë përpara se të jetë shumë vonë!

Një predikues, që foli për të qenët mirënjohës, një ditë tha: «Nuk ka telefona në qiell». Çfarë donte të thoshte është se pasi një njeri ka ikur (vdekur), është shumë vonë për t'i thënë: «Faleminderit». Le të themi se një mik me emrin Toni më bëri një herë një nder shumë të madh dhe unë kurrë s'e falenderova ashtu si duhej. Mbas vdekjes së tij, unë s'mund t'i telefonoj punonjëses së centralit në telekom dhe t'i them: «Më lidh me linjën e gjatë. Me më të gjatën. Unë dua të flas me Tonin në qiell... Toni...ti je? Unë të telefonova sa për të të thënë faleminderit!»

Disa herë në varrime kam parë njerëz që përipiqen të kompesojnë ato që s'kanë thënë, duke iu drejtuar trupit pa jetë në arkivol: «Të dua! Të vlerësoj shumë! Mua më dhimbesh ti!» Por, në atë kohë, është shumë vonë për të thënë gjëra të tilla.

Një biznesmen humorist nga Teksasi publikoi një libër për shokët dhe klientët e tij. Titulli në kapak ishte: «Një milion falenderime». Brenda në libër fjala «faleminderit» ishte shkruar një milion herë. Shumë nga ne kanë nevojë për më shumë se një milion «falenderime» për t'u shprehur mirënjohjen të gjithë atyre që na kanë ndihmuar dhe inkurajuar.

Zheraldina Searfos shkruajti këto rreshta, me titullin: «*Thuaj kështu*»:

A është ndonjë që të ndihmon,
Gjatë gjithë rrugës që ti shkon,
Barrën tënde të lehtëson?
Atëhere pse s'ia thua këtë!
A të bën një shtrëgim dore, që të
Ndiresh më mirë përbrenda
Nga hidhërimi dhe trishtimi, kur miku yt
ndan hidhërimin me ty?
Atëhere pse s'ja thua këtë!

A të jep Ati Qiellor shumë bekime
Këtu poshtë?
Atëhere i gjunjëzuar përpara Tij,
Me çiltërsi dhe gëzim falenderoje Atë!

Kjo na sjell në pikën më të rëndësishme të vetekzaminimit: *A i jemi mirënjohës aq sa duhet Perëndisë?* Sigurisht, dështimi ynë më i madh është të mos i themi Perëndisë «Faleminderit», për gjithë bekimet e Tij. Shkrimtari i Psalmeve thotë: «Beko, shpirti im, Zotin dhe mos harro asnjë nga të mirat që ka bërë» (Psalmeve 103:2). Për çfarë «të mirash» flet shkrimtari i Psalmeve? Le të fillojmë me ato të sugjeruara tek Mateu

5:45 «i bën të lindë diellin e tij mbi të mirët dhe mbi të këqijtë dhe bën të bjerë shi mbi të drejtët dhe të padrejtët». Ne kemi dritën e diellit, shiun, diellin, hënë, yjet, lulet, pemët, zogjtë, mollët, vezët dhe gjalpin. Ne madje kemi rutinën tonë të përditshme.

Për më tepër, kemi bekimin e veçantë të Jezusit, të cilin na e jep ashtu siç ia dha edhe samaritanit! «Mendo çfarë gjërash të mëdha ka bërë Ai për ju» (1 Samueli 12:24). A keni qenë ndonjëherë të sëmure dhe më pas jeni shëruar?⁸ A u rritët në shtëpi kristiane? A e keni patur mundësinë për ta dëgjuar, njohur ungjillin dhe për t'iu bindur atij? A keni marrë edukim kristian? A gjetët një bashkëshort që e do Zotin? A ju ka dhënë Zoti fëmijë? A keni pasur privilegjin të njihni besimtarët e vërtetë të Zotit? Dikush ka thënë se matematika më e vështirë është numërimi i bekimeve tona.

Mbi të gjitha, duhet të jemi mirënjohës për çfarë Pali e quan «dhuratën e papërshekruar» të Zotit (2 Korintasve 9:15), Jezusin vetë. Kur Çurçilli po nderonte të rinjtë e Forcës Ajrore Mbretërore që mbrojtën Anglinë gjatë Luftës së Dytë Botërore, ai tha: «Kurrë në historinë e njerëzimit nuk kanë qenë kaq shumë njerëz borxhlinj kundrejt disa vetave.» Këto fjalë janë shumë më të vërteta për Jezusin: «kurrë në historinë e universit nuk kanë qenë kaq shumë veta borxhlinj kundrejt një njeriu të vetëm!»

Sa mirënjohës jemi për gjithçka që Zoti ka bërë për ne? Nëse jemi mirënjohës, si e shprehim mirënjohjen tonë? Kur mblidhemi rrotull tavolinës së Zotit, «të nëntët, ku janë ata» Kur vjen koha për kontributin, «të nëntët, ku janë ata?» Kur takohemi për të lavdëruar Zotin të dielave dhe në ndonjë nga ditët e javës, «të nëntët, ku janë ata?» Kur është koha për vizita dhe për t'u bërë të tjerëve të njohur Jezusin ku ne mund të shpërndajmë bekimin *më të madh*, bekimin e shpëtimit, «të nëntët, ku janë ata?»

Për disa momente mendoni gjithçka që Zoti ka bërë për ju dhe pastaj falenderojeni Atë. Mos bëni që Ai me zemër të shqetësuar të pyesë: «Të nëntët, ku janë ata?»

KONKLuzion

Një nga rrugët më praktike për të shprehur falenderimet është zbatimi i urdhërimeve të Zotit.

Nëse keni nevojë për t'u pagëzuar apo për t'u ndarë nga gabimet tuaja dhe të bëheni fëmijë të Perëndisë pse nuk e plotësoni atë nevojë menjëherë? Në qoftë se e vlerësoni atë që Zoti ka bërë për ju, nuk duhet të prisni apo hezitoni, por duhet të veproni!

SHËNIME

¹Luka 9:51; 13:52.

²Levitikut 13:4; Numrat 5:2, 3.

³Gjoni 4:9.

⁴Unë mendoj se përdorimi biblik i termit «lebroz» ishte më i gjerë në atë kohë.

⁵Levitikut 14:2.

⁶Në rreshtin 19 Jezusi i tha Samaritanit: «*Besimi* yt të ka shëruar.»

⁷Samaritanët besonin në pesë librat e parë të Dhjatës së Vjetër, ku gjenden edhe rregullat rreth lebrës.

⁸Lexuesve mund t'u kërkohet të thonë në ç'mënyrë të veçantë Zoti ka bekuar jetët e tyre. «Lista» e tyre mund të jetë ndryshe nga ajo që autori ka prezantuar këtu.

Autor: *David Roper*

Marrë nga seria: "*Tako Zotin*"

© 2001, 2003 E VERTETA PER SOT

Të gjitha të drejtat të rezervuara